

רמ"ש 14-12-24685 ד. נ' ד.

בפני כבוד השופטת אספרנצה אלון

ת.ד.

ע"י ב"כ עוה"ד ערן דויד - מינוי מטעם הסיוע
משפטי

נגד

א.ד.

ע"י ב"כ עוה"ד זיו גרובר ו/או רינת משקל

פסק דין

1. בפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית משפט לענייני משפחה בחיפה (כב' השופט בן ציון ברגר) מיום 30.10.14 בתמ"ש 11546-07-12 (להלן: "**בית משפט קמא**"), במסגרתה הורה בית משפט קמא על **פירוק** השיתוף בשתי הדירות המשותפות וכן, על **אופן פירוק** השיתוף לפיו - המבקשת תיוותר הבעלים של הדירה הקטנה בעוד שהמשיב יוותר הבעלים של הדירה הגדולה, המשיב ייקח על עצמו את החזר וסילוק שתי המשכנתאות הרובצות על הדירות וישלם למבקשת דמי איזון, בהתאם להערכת מומחה בית משפט (להלן: "**ההחלטה**").

2. המבקשת הגישה בקשת רשות ערעור על ההחלטה, עוד ביום 11.12.14 וכן הגישה בקשה לעיכוב ביצוע של ההחלטה עד להכרעה בבקשה. עיכוב הביצוע התקבל עוד ביום 17.3.15, אך בקשת רשות הערעור הבשילה לבירור רק ביום 22.12.15, לאחר שניתן פטור מתשלום אגרה.

3. הצעתי לצדדים, לאחר שקראתי הבקשה על נספחיה, כי בכפוף לקבלת חוות דעת עדכנית באשר לשווי הדירות ובחינה שתיעשה על ידי בית משפט קמא, האם יש מקום לעדכן את הסכומים שהורה בית משפט קמא, ככל שהשווי יעודכן, תימחק הבקשה. המבקשת התנגדה להצעה זו וביקשה כי יקבע דיון. הדיון נקבע, לבקשת הצדדים, ליום 3.2.16 והבקשה התבררה במאוחד עם בקשה נוספת שהגישה המבקשת לעניין ביטול ההחלטה על משמורת זמנית בידי המשיב (רמ"ש 6983-12-14).

4. המבקשת טוענת כי שגה בית משפט קמא עת הורה על פירוק השיתוף בדירה הגדולה, וכי היה על בית משפט קמא להורות רק על פירוק שיתוף בדירה הקטנה. לטעמה, יש להורות על ביטול ההחלטה בשל קביעותיו השגויות של בית משפט קמא, עת שקבע כי המבקשת מתנגדת להצעת המשיב לפירוק השיתוף בדירה הגדולה, רק בשל טעמים רגשיים והתעלם מהעובדה כי בלקיחת דירת חלומותיה והעברתה למשיב, יש משום סתימת הגולל על אפשרותה לקבל את המשמורת על ילדיה, הואיל והילדים יתקשו לעבור מהדירה הנוחה לדירה קטנה ושכורה. המבקשת מאמינה כי טובת ילדיה שמשמורתם תהיה בידיה. משכך, מבקשת היא להותיר את השיתוף בדירה הגדולה וזאת לאחר שתזכה במשמורת על ילדיה ותמשיך להתגורר שם עמם, על מנת לשמור על יציבות חייהם. הקביעה בידי מי תהיה המשמורת משליכה על פירוק השיתוף בדירה הגדולה. מדובר במקשה אחת. משקבע בית משפט קמא כי המשיב הוא זה שירכוש את חלקה של המבקשת בדירה הגדולה, הכריע, למעשה, בתביעת המשמורת, ובכך שגה בית משפט קמא.

עוד מוסיפה המבקשת וטוענת, כי בית משפט קמא שגה משלא התייחס להשקעתה בסך 100,000 ₪, שקיבלה מירושת אביה והשקיעה בדירה הגדולה, וכן, שגה בית משפט קמא עת ביסס תשלומי האיזון על הערכה מיום 6.1.14, שהתבססה על עסקאות משנת 2012. לחיזוק טענותיה באשר להערכה גבוהה יותר של הדירה הגדולה, צירפה המבקשת הערכה של משרד תיווך "כרמל סנטר" מיום 2.2.15. לעמדת המבקשת, רק לאחר שתוכרע שאלת המשמורת ותושב השקעתה בדירה, יש מקום להורות על פירוק השיתוף בדירה הגדולה. לעת הזו, יש להסתפק במכירת הדירה הקטנה לצדדי ג'. ב"כ המבקשת ציין, כי מומחה בית המשפט צפוי לערוך ביקור בדירות ביום 8.2.16 והמבקשת חפצה להיות נוכחת בעת הביקור.

5. המשיב טען כי יש לדחות את הבקשה תוך חיוב בהוצאות משפט, שכן החלטת בית משפט קמא היא החלטה מנומקת שניתנה לאחר בחינה מעמיקה של טענות הצדדים, הן בכתב והן בעל פה - בדיון שהתקיים בפניו ביום 28.9.14. הצדדים התגרשו זה מכבר ואין כל הצדקה להותיר את השיתוף הכפוי בין הצדדים. למשיב יש זכות ליהנות מקניינו ואין לעכב את זכותו זו עד אין סוף, כפי רצונה של המבקשת.

החלטת בית משפט קמא ניתנה לאחר שמומחה בית משפט העריך את שווי הדירות ובית משפט קמא חייב את המשיב, להעביר למבקשת תשלומי איזון בשל ההפרש בין שתי הדירות בסך של כ-9,000 ₪. המבקשת, אשר אינה נושאת בהחזר תשלומי המשכנתא, הנופל כולו על כתפי המשיב, מעכבת את ביצוע ההחלטה וגורמת לחסרון כיס קשה למשיב ולקטינים המשותפים.

באשר להערכת השווי, טוען המשיב, כי יש להותיר קביעות בית משפט קמא על כנו. המבקשת עיכבה את ביצוע פירוק השיתוף וצירפה, ללא רשות וללא היתר, מסמך ממתווך שלא ביקר בדירה ומשקל הערכתו, אפס. זאת ועוד, המבקשת לא הגישה השגותיה על חוות דעת מומחה בית המשפט (תקנה 258 יב(ד)) ולא הגישה שאלות הבהרה למומחה (תקנה 258 יב(ה)). משכך, מנועה היא מלהתכחש להסכמתה באשר לשווי הדירות שהעריך מומחה בית משפט ובית משפט קמא אימץ.

באשר לטענת המבקשת לפיה בית משפט קמא התעלם מהשקעתה בדירה הגדולה בסך של 100,000 ₪ שקיבלה מירושת אביה, יש לדחות טענה זו, שלא הוכחה, ונותרה טענה בעלמא.

6. בהתאם לתקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: **"תקנות סד"א"**) אני מחליטה לתת רשות ערעור ולדון בבקשה כבערעור עצמו. לאחר בחינת מכלול טענות הצדדים בבקשה ובתשובה, בכתבי טענות ובפרוטוקולי הדיון ויישום הוראות החוק והפסיקה, אני בדעה כי דין הערעור להידחות, למעט הסתייגות/הבהרה אחת, כמפורט בסעיף 20 לפסק הדין.

ואבאר :-

7. בית משפט קמא ניתח את המצב המשפטי :

**"כל שותף במקרקעין זכאי בכל עת לדרוש פירוק שיתוף.
הכלל הוא כי אין לחייב שותפים לחיות בשיתוף נגד רצונם.
דרך המלך לפירוק שותפות הינה פירוק שיתוף בעין. זו דרך**

המלך, זה עקרון העל, והמבקש כי נכס מקרקעין יימכר ותמורתו תחולק בין הבעלים במשותף, עליו הנטל לשכנע את בית המשפט כי כך ראוי שייעשה" (כב' השופט חשין ברע"ע 1017/97 רדילביץ ואח' נ' מודעי ואח', פ"ד נב(4) 625).

בית משפט קמא בחן את טענות הצדדים בכובד ראש והגיע למסקנה, כי שני הצדדים מעוניינים בפירוק השיתוף (עמ' 1 שורה 15 להחלטתו). בית משפט קמא דחה את הצעת המבקשת לפירוק השיתוף וקיבל את הצעת המשיב לאופן פירוק השיתוף וכך קבע:

"לא מצאתי כל נימוק בתגובתה המצדיק את התרת השיתוף כמבוקש על ידה. פירוק השיתוף כמוצע על ידי הנתבע, ישמור על זכויותיה של התובעת מחד ויאפשר לה להתקדם בחייה מאידך. התובעת תהיה הבעלים הבלעדי של הדירה ותוכל להחליט מה רצונה לעשות בדירה".

בית משפט קמא קבע כאמור את אופן פירוק השיתוף, באופן שהמבקשת תישאר הבעלים של הדירה הקטנה והמשיב, הבעלים של הדירה הגדולה, כפוף לסילוק המשכנתאות ותשלום איזון (עמ' 2 שורות 9-1 להחלטה).

8. החלטה המורה על פירוק שיתוף בנכסי מקרקעין שבבעלות בני זוג, היא החלטה המשלבת את דיני הקניין הכלליים לצד דיני המשפחה. דינים אלה, כשלעצמם ובנפרד, אינם מניבים תוצאה זהה. כלל יסוד הוא בדיני הקניין, כי שותף זכאי לדרוש בכל עת את פירוק השיתוף, זכות זו קבועה בסעיף 37(א) לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969 (להלן: **"חוק המקרקעין"**). זכות זו - לבקש את פירוק השיתוף **"בכל עת"** נובעת מזכות יסוד של אדם על קניינו. ואולם, כאשר השותפים הם **"בני משפחה"** ובפרט כאשר נכס המקרקעין משמש למגורי המשפחה, מסור לבית המשפט שיקול דעת רחב, במסגרתו בוחן בית המשפט את ההשלכות של פירוק השיתוף על התא המשפחתי.

"...הזכות לדרוש פירוק בהקשר המשפחתי אינה מוחלטת, היא מסוייגת. לרציונל זה נימוקים פנימיים וחיצוניים גם יחד. מבחינה פנימית, הזכות הכמעט מוחלטת לדרוש פירוק שיתוף (סעיף 37(א) לחוק המקרקעין) נובעת ממדיניות הרואה ככלל את השיתוף

בנכסים כדבר שלילי... טעם זה אינו קיים כאשר מדובר בשיתוף נכסים במשפחה. המשפחה היא מוסד רצוי וחשוב ביותר. חלק טבעי של חיי משפחה הוא שיתוף נכסים... מבחינה חיצונית, קיימים שיקולים נגד פירוק השיתוף בדירת המגורים של המשפחה, שיקולים שאינם קיימים בהקשרים אחרים. פירוק השיתוף בדירה מביא בדרך כלל למכירתה. עבור הילדים ובן הזוג האחר, הדירה היא מרכז חייהם. לצד הצורך למצוא דיור חלופי מתאים ולהתמודד עם משמעויות המשבר המשפחתי, בני המשפחה צריכים גם להתמודד עם ההתרחקות מסביבה מוכרת, משכנים ומחברים, מכל תבנית נוף החיים. פירוק הבית הופך על-פי רוב את פירוק המשפחה לבלתי הפיך. ברם, שיקולים אלו אינם כמובן חזות הכל. לעתים פירוק המשפחה בלתי נמנע. הנכס המרכזי של המשפחה הוא על-פי רוב הדירה. ברי, כי כל אחד מבני הזוג זכאי לקבל את חלקו ברכוש המשותף כדי לאפשר לו להמשיך בחייו ולפתוח דף חדש. אין זה הוגן שאחד מבני הזוג יוכל להמשיך לשבת בדירה השייכת לשניהם, בעוד השני יצטרך להיטלטל ממקום למקום, ללא קורת-גג קבועה, לעתים במשך שנים".

(בג"ץ 304/04 יאיר נ' בית הדין הרבני האזורי, פ"ד ס(2) 99 (סעיפים 20-22 לפסק הדין) (2005)).

9. בפרשת בר-אל (רע"א 4358/01 בר-אל נ' בר-אל, פ"ד נה(5) 856 (2001)) נקבע כי בית משפט לענייני משפחה יכול, בנסיבות מתאימות, לעכב את ההוראה על פירוק השיתוף בדירת המגורים של בני הזוג, אם ברצונו להגיע למצב בו כל עניינם של בני הזוג יוסדר באופן כולל. נקבע, כי בית משפט לענייני משפחה יבחן את התביעה לפירוק שיתוף, במאוחד וכחלק ממכלול הסכסוך שבין בני הזוג. ההכרעה לענין פירוק השיתוף, מועד פירוק השיתוף ואופן פירוק השיתוף, תעשה באופן שיביא לפתרון כולל, יעיל וצודק של המשבר שפקד את המשפחה. השיקולים שיבחן בית משפט לענייני משפחה הינם בדיקת הסדר מגורים אחר, כמצוות סעיף 40א לחוק המקרקעין; מורכבות הסכסוך בין בני הזוג; משכה של ההתדיינות בין בני הזוג; מאזן הנוחות של כל אחד מבני הזוג; חלקו של כל בן זוג בתמורה שתקבל ממכירת דירת המגורים ו/או באיזון

המשאבים הכולל והאם יש בו כדי להסדיר את המדור; האם פירוק השיתוף יחיש את קץ הסכסוך או שמא יחריף או יסלים אותו וכן תום הלב של כל אחד מבני הזוג. אין מדובר ברשימה סגורה. ראה לענין זה **יחסי ממון ורכוש, הדין והפסיקה**, ניסים שלם, פרק 20 - פירוק השיתוף בנכסי מקרקעין, עמ' 243-284.

ומן הכלל אל הפרט

10. המבקשת הגישה ביום 5.7.12 תביעה לפירוק שיתוף ביחס לשתי הדירות. היא עתרה לפירוק השיתוף בהן, בדרך של איזון בין הצדדים, או לחילופין, בדרך של מכירתן לצד ג' המרבה במחיר (סעיפים 6 ו-18.1 לכתב תביעתה). המשיב, בכתב הגנתו, לא התנגד לפירוק השיתוף. בית משפט קמא מינה את שמאי המקרקעין, מר דן ברלינר, כמומחה אשר יעריך את שווי הדירות וחוות דעתו הוגשה ביום 6.1.14.

ביום 18.6.14 הגישה המבקשת לבית משפט קמא, בקשה להורות על פירוק השיתוף בדירות הצדדים וחזרה וביקשה, כי בית המשפט יורה על פירוק השיתוף בדירות (סעיף 6 לבקשתה).

11. בדיון שהתקיים בבית משפט קמא ביום 28.9.14 טענו באות-כוחה דאז, עו"ד גב' מורן קרמר פרץ ועו"ד רימונה אליאן:

"מרשתי לא מעוניינת להוציא את הילדים מביתם, וההפרש זה 100,000 ₪. לאם גם קשה מאוד פסיכולוגית עם העניין של הדירה הגדולה, מכיוון שכל ירושת אביה היא השקיעה בדירה הגדולה וגם בשיפוץ וברכישה. כרגע היא לא יודעת מה היא רוצה לעשות עם דבר כזה ולכן מעדיפה להשאיר את זה.

אנחנו משאירים לחלק הבא של הדיון את נושא משמורת הילדים. הגשנו ערעור למחוזי. יכול להיות שבעוד שנה או שנתיים הדבר הזה ישתנה ואז יתכן שכן יהיה מקום למכור את הדירה ולחלק חצי חצי, יתכן והמשמורת תעבור אליה והם לא יגורו יותר בדירה הגדולה ואז ניתן יהיה למכור".

(עמ' 12, שורות 6-12 לפרוט' הדיון מיום 28.9.14 בבימ"ש קמא)

בהמשך הכתיבו באי-כח הצדדים הסכמות באשר לעניינים הרכשיים, בין השאר פירוק השיתוף בדירה הקטנה, השארת השיתוף בדירה הגדולה בה מתגורר המשיב עם הילדים, המשך תשלומי המשכנתא ע"י המשיב כנגד אי תשלום דמי שימוש למבקשת, חלוקת התכולה והסכמות לגבי הזכויות הסוציאליות המשותפות. המשיב ביקש שהות על מנת לבחון ההסכמות האלו ובית משפט קמא נתן לכל אחד מהצדדים להגיש עמדתו בכתב.

12. המשיב הגיש עמדתו וביקש כי הדירה הקטנה תעבור לבעלות המלאה של המבקשת והדירה הגדולה תעבור לבעלותו, תוך שהמשיב נושא בתשלום שתי המשכנתאות על שתי הדירות ומשלם למבקשת את תשלומי האיזון ביניהם. המשיב טען כי יש חשיבות להותיר את הדירה הגדולה בבעלותו, הדירה שבה מתגורר הוא עם הילדים **"על מנת לייצר תחושת בטחון ויציבות עבורו ועבור ילדיו, המתגוררים עמו... הילדים חוו טלטלות רבות במהלך השנתיים האחרונות, והאב סבור כי יש לשמור כעת על היציבות בחייהם, ולהימנע מטלטלות נוספות בדמות מעבר דירה..."** (ראה סעיפים 6-8 להצעתו).

13. בתגובתה ציינה המבקשת כי יש לה קשר רגשי עמוק לדירה הגדולה, היא נאלצה לברוח ממנה רק בשל התעללות המשיב בה ובילדיהם, תוך שהובטח לה שזכויותיה בדירה לא יפגעו בשל בריחתה; לטענתה, היא השקיעה בדירה את כל הכספים שקיבלה מירושת אביה, כ- 100,000 ₪ וכספים נוספים רבים שקיבלה ממשפחתה וכן, השקיעה למעלה מ- 100 שעות עבודה בתכנון כל פרט בדירה, בחיפוש ובחירת חומרים נכונים ובתיאום בין בעלי המקצוע ובפיקוח על עבודתם. **"והכל, כדי לבנות את בית חלומותיה ולהקים בו קן משפחתי חם ואוהב. כיום, משחלומה למשפחה נלקח ממנה, ומשהנורא מכל קרה לה ומשמורתם של ילדיה הועברה ממנה למשיב המתעלל, אין האם מסוגלת להשלים גם עם לקיחת דירת חלומותיה ממנה, המה גם, שיהיה בכך משום סתימת הגולל על אפשרותה לקבל את המשמורת חזרה לידיה, באשר הילדים יתקשו לעבור מהדירה הנוחה לדירה קטנה ושכורה..."** (פסקה אחרונה לסעיף 1 לתגובתה).

14. בית משפט קמא דחה כאמור את הצעת המבקשת להותיר את השיתוף בדירה הגדולה והורה על פירוק שתי הדירות, באופן שזכויות המבקשת בדירה הגדולה יועברו למשיב וזכויות המשיב בדירה הקטנה יועברו לידי המבקשת, תוך חיוב המשיב להמשיך ולשאת בתשלומי שתי המשכנתאות על שתי הדירות

ותשלום הפרש איזון בין שתי הדירות, בהתאם להערכת מומחה בית המשפט וגובה המשכנתאות.

15. בדיון שבפני חזרה המבקשת והדגישה, כי כל עוד לא הוכרעה תביעת המשמורת, יש לעכב פירוק השיתוף בדירה הגדולה, שאחרת ייסתם הגולל על האפשרות כי המשמורת על הילדים תושב אליה. בצד הטענה המרכזית עמדה כאמור גם הטענה, כי שווי הדירות אינו מעודכן ואינו תואם המצב בשוק. המבקשת לא טענה כי היא זו שחפצה לקבל את הזכויות בדירה הגדולה, כמו כן לא טענה שיש לה יכולת כלכלית לשאת בהחזר המשכנתאות ובתשלומי האיזון. טענתה מבוססת על כך כי המפתח לקבלת המשמורת הוא בהשאת המצב הקיים, לפיו היא נותרת הבעלים המשותף של דירת המגורים הגדולה, יחד עם המשיב המתגורר בדירה זו.

16. ראשית אדגיש כי משאלת המבקשת כי הילדים ישובו לחיות עמה ולהתגורר עמה, הינה אנושית ונוגעת ללב. אך האם יש בהמשך השיתוף הכפוי, כדי להגדיל את סיכוייה לקבל את המשמורת על הילדים? להבנתי, בפאתי שנת 2016, ובחלוף 4 שנים מתחילת ההליכים, כאשר כל הילדים מתגוררים עם אביהם ונמצאים במשמורתו הזמנית (ראה החלטות בית משפט קמא מיום 29.1.14 ומיום 25.6.14 וכן אסופת התסקירים העוקבים), אינה יכולה לעמוד. אמנם הערכאה המבררת טרם הכריעה בתביעות ההדדיות למשמורת, אך הונחה בפניה תשתית ראייתית רחבה אשר הצביעה על מערכת יחסים מורכבת בין המבקשת לבין הילדים, באופן ששבעת הילדים - הקטן ביניהם, מ. בן 9, וגדול הבנים, י. כבן 17 וחצי - הביעו את רצונם **"להמשיך במפגשים במתכונת הקיימת ואף לצמצמם ומתנגדים לכל שינוי ביחוד ללינות אצל האם..."**. ובוודאי למקרא הדו"ח המשלים האחרון מיום 31.1.16.

17. בית משפט קמא לא הורה על פירוק השיתוף בתחילת ההליכים, 2012, אלא הורה על פירוק השיתוף לאחר שהונחה בפניו תשתית ראייתית ענפה בשאלת המשמורת ונתונים באשר ליכולתם הכלכלית של הצדדים ומסת הרכוש המשותף. ככל שהיתה למבקשת הצדקה לעכב את פירוק השיתוף, הרי היה לה מקום לכל היותר בשנת 2014, כפי שטענה בהגינות באת-כוחה דאז: **"יכול להיות שבעוד שנה או שנתיים הדבר הזה ישתנה ואז יתכן שכן יהיה מקום למכור את הדירה ולחלק חצי חצי" (עמ' 12, שורות 10-12, לפרוט' מיום 28.9.14).**

חלפו כאמור השנים. בשלה העת להורות על פירוק השיתוף הכפוי שהצד המתגורר בדירה חפץ בו ואילו הצד שמחוץ לדירה מונע את פירוקו. אני מוצאת כי אין תועלת בעיכוב פירוק השיתוף ואין בעצם הפירוק כדי להעלות או להוריד את סיכוייו של מי מהצדדים לקבל את המשמורת על הילדים. משמורת על הילדים נבחנת על פי התנהגות כל אחד מההורים, יכולתם, מסוגלותם ותוך התחשבות ברצון הילדים.

נזכור כי כל אחד מהילדים הצביע ברגליו והביע רצונו הברור והמתמשך להיות עם המשיב. הילדים חווים את הקשר עם המבקשת כמאכזב וחודרני ואינם מעוניינים בהרחבה או בלינה עמה ואצלה - ראה הדו"ח המשלים מיום 31.1.16 וכן החלטתי בענין הותרת החלטת בית משפט קמא באשר למשמורת הזמנית בידי האב על כנה (החלטה מהיום 7.2.16, רמ"ש 6983-09-14).

18. רוצה לומר, החלטת בית משפט קמא ניתנה ביום 30.10.14 לפני למעלה משנה, היא היתה נכונה אז והיא בוודאי נכונה כעת, כאשר בוחנים את ההחלטה על פני ציר הזמן ביחס למורכבות הסכסוך, משכה של ההתדיינות והתועלת בפירוק השיתוף אשר יחיש את קץ הסכסוך.

במצב דברים זה, פירוק השיתוף בדירה הגדולה, כאשר שבעת הילדים נמצאים לכל הפחות מאז 7.7.14, יחד עם אביהם, והמשיב המתגורר יחד עמם בדירה זו מסרב לדחות את פירוק השיתוף, מתבקשת ההחלטה המורה על פירוק השיתוף בשתי הדירות. ההחלטה המורה על פירוק השיתוף ומועד פירוק השיתוף, היא החלטה התואמת את הדין ואת זכויות הצדדים בראייה פרטנית ומדויקת. יש לזכור ולהדגיש, כי המבקשת לא טענה שהיא זו החפצה לרכוש את חלקו של המשיב בדירה הגדולה. היא גם לא טענה שיש לה את היכולת הכלכלית לרכוש את חלקו, לא מתוך כספים משותפים/איזון משאבים ואף לא מתוך כספים חיצוניים, כן לא טענה כי יש ביכולתה לשאת בהחזרי המשכנתאות. טענתה היא, כי יש להותיר את הבעלות המשותפת על מנת שיהיה לה סיכוי לקבל את המשמורת על הילדים.

19. באשר לטענת המבקשת כי השקיעה בדירה כספים שקיבלה ממשפחת המוצא שלה ו/או מירושת הוריה, מבלי להביע עמדה באשר למשקל טענה זו אשר לא נטענה בכתב תביעתה, ממילא אין בה כדי לעכב את פירוק השיתוף והדברים ידועים וברורים.

20. לפני סיום, הבהרה - כשם שאין לכפות על המשיב את השיתוף הכפוי בדירות, אין לכפות על המבקשת להפוך לבעלים של דירה, ככל שהמבקשת אינה חפצה

לקבל על עצמה את מלוא הזכויות בדירה הקטנה, היא תגיש לבית משפט קמא, תוך 21 יום מהיום, עמדתה לעניין זה, ובית משפט קמא ייתן הוראות משלימות באשר לאופן פירוק השיתוף בדירות.

כן יעבירו הצדדים לערכאה המבררת את חוות דעתו המעודכנת של המומחה, וישלימו טענותיהם, על פי הוראות משלימות שיינתנו ע"י בית משפט קמא.

21. אשר על כן, אני מורה על דחיית הערעור, בכפוף להערה בסעיף 20 לפסק הדין, כאשר כל צד יישא בהוצאותיו.

פסק הדין ניתן לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ו, 07 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.

רמז 24685-12-14 ת.ד. נגד א.ד.
רמז 24685-12-14 ת.ד. נגד א.ד.